

at just den højtærede Minister skulde gøre sin Indskyldelse gældende, men der er jo Provster, Biskopper og andre indskyldelsesrige Mænd, som mulig nok kunde ombende en og anden af dem, der muligvis ellers kunde slutte sig til Enigheden. Nej, den ærede Minister finder det ikke ønskeligt at fremme denne Sag, det er hans Hovedstandpunkt. Ja, i Modsigning til den højtærede Minister vil jeg sige, at jeg fremdeles finder det ønskeligt, og at vi Forslagsstillere ville haabe paa Støtte fra det høje Ting til at fremme denne Sag, og det er slet ikke utænkeligt, at Landstinget kan være kommet til at se med andre Øjne paa Sagen, end det tidligere har gjort. Den ærede Minister gik ud fra, at dets Stilling maa være den samme, men jeg er nu tilbøjelig til at tro efter den Forhandlingsvenlighed, man har mødt fra det andet Tings Side over for meget større og mere indgribende Reformere, at man ogsaa tør vente en Smødefømmenhed der fra den Side, og at vi da alligevel kunne føre Forslaget frem og til en lykkelig Ende, saaledes at det kun mangler den højtærede Minister. Om han da til hvende og sidst vil kunne gaa med eller ikke, bliver hans Sag og hans Ansvar. — Da jeg kommer til at nævne Ordet Ansvar, kommer jeg i Tanker om, at den højtærede Minister mente, at der var intet Ansvar, naar Menigheden selv valgte, medens der var et virkelig Ansvar, naar de, der skulde staa som Menighedens Forsorg, valgte. Ja, jeg tror, at Ansvaret vil være meget større og føles meget stærkere hos Menigheden selv, naar den vælger, thi det er for den en Hjertesag, medens det jo for Ministeren, der ser det — jeg tænker paa hans Udtalelser i Vønningsagen — fra Geistlighedens og fra Kirkens Standpunkt, nærmest bliver en Administrationssag, kun et Spørgsmaal om, hvorvidt han som Administrator kan forsvare det over for de Betingelser, der maa stilles til en Embedsmand, der skal komme i Betragtning, men det bliver ikke saadan en virkelig Hjertesag, saadan en virkelig Ansvarssag, som naar Menigheden selv har Delagtighed i Valget.

Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Johannsen) gjorde nogle Bemærkninger, som jeg skal opholde mig kort ved. Han ønsker Valgprædiken gjort til Pligt, naar der overhovedet skal være Tale om en Prædiken. Na ja, det skal jeg for mit Vedkommende heller ikke have noget imod, men naar han synes at sætte Prædiken, Evnen til at forkynde Guds Ord fra Prædikestolen i anden Række, medens han vil sætte Konfirmationsforberedelsen og

Shgebesøgene i første Række, er jeg ikke enig med ham. Det gælder netop for en Præst om, at han er en virkelig Prædikant og kan faa Gemytterne med, netop i den virkelig aandelige Retning. — Hertil skal jeg indskrænke mig. Jeg haaber, at det høje Ting vil yde os Forslagsstillere Medvirkning til at føre denne Sag igennem, som vi nu ikke tør gøre Regning paa hos den højtærede Minister, der har stillet sig saa konservativt i dette Spørgsmaal, at ingen anden Rirkeminister i Danmark har stillet sig saa konservativt som han.

S. Holm: Der er jo ikke stor Opfordring til at tale videre om denne Sag efter den Udtalelse, vi hørte fra Ministeren, medmindre man blot betragter Sagen som et Diskussionssemne. Men det er jeg for mit Vedkommende vofset fra. Denne Sag er bleven saa gennemdebatteret i Folketinget, at blot for at holde Taler derom tror jeg ikke, det vilde være heldigt at fortsætte denne Forhandling. Jeg tror, at tage vi nu Sagen op, maa det være for at prøve, om der er nogen praktisk Mulighed for at finde et saadant Forslag, at der kan komme noget ud af det og ikke just egentlig for at prøve, hvilke Argumenter der kunne fremsættes fra de forskellige Sider, thi de væsentligste Argumenter ere fremsatte. Smid- lertid vil jeg dog føje et Par Ord til, hvad Ordføreren for Forslagsstillerne nu har sagt. Der er ikke meget Haab om, at der, som Ministeren stiller sig, kan komme noget ud af Sagen. Man maa i dette Tilfælde troste sig med det, som alligevel mange Gange er en Trøst, at det kan se graat, men endda blive godt. Dog maa jeg sige, at den ærede Ministers hele principielle Standpunkt ligger saa fjernt fra Folketingets, at det vist bliver svært at finde det Punkt, hvor man kan mødes. Det ærede Minister gik, synes det mig, meget vidt i den Retning, som man kunde kalde den yderste gammelbægs. Den ærede Minister talte om, at Afgivelsen af, hvem der skulde være Præst i en Menighed, maatte være hos dem, der havde „Forsorg“ for Menigheden. Dette Udtryk „dem, der havde Forsorg for Menigheden,“ tror jeg ikke var tilfældigt, jeg tror, at det udtrykte en Tankegang, hvorefter det er Ministeriet, Embedsmændene, maasse Biskopperne, overhovedet nogle enkelte Menneſter, der paatage sig det Stykke Arbejde at være Forsyn for Menigheden. Jeg kan ikke ret forstaa, at man tør paatage sig et saadant Stykke Arbejde. Mig synes, det maa være ganske overordentlig vanskeligt at spille Forsyn i disse Forhold.